

**DOMOV
ZMIZNUTÝCH HODÍN**

Katarína Tholtová

DOMOV ZMIZNUTÝCH HODÍN

Autorka: © Katarína Tholtová

Vydal: © Signis, Banská Bystrica

Ilustrácie: © Petra Kováčsová

Jazykové korektúry: © Heda Kubišová

Grafika: © Eva Čulenová

Vydanie: prvé

Miesto vydania: Banská Bystrica

Rok vydania: 2023

ISBN 978-80-99936-45-5

Rukopis tohto diela vznikol s finančnou podporou Literárneho fondu.

„Ked' hovorím, že Ťa milujem, myslím tým, že milujem byť Tvojím slnkom, monopolizovať Tvoju obežnú dráhu, byť Tvojou gravitáciou, neustále Ťa priťahovať naspäť bez ohľadu na to, ako zúfalo sa usiluješ vyskočiť alebo odletieť, držať Ťa dole. Vlastniť Ťa.

Ked' hovorím, že Ťa milujem, myslím tým, že milujem dýchať Tvoj vzduch, sať Tvoju krv, požírať Tvoje sny. Milujem byť Tvojou drogou, Tvojou dýkou, Tvojím listom na rozlúčku.

Ked' hovorím, že Ťa milujem, myslím tým, že milujem príbeh, ktorý môžem rozprávať mojej budúcej milenke o tej bývalej, o tom, aké krásne to bolo, aké intenzívne, aké rozprávkové, aký úžasný pár sme boli, a ako si postupne, nevysvetliteľne, bolestivo, kúsok po kúsok zmizla.“

John Howell: *Narcistov lúboštný list*

O štvrt' na šesť sa ozve prvý budík, potichučky, ohľaduplne, pomalá melódia iba postupne nabera na sile, občas do nej zašeboboce elektronický vtáčik, hlási, že už treba vstávať, ale vlastne úplne ešte netreba; keby melódie vedeli žmurkať, tak táto by žmurkla jedným okom a prezradila Laure, že ešte nemusí vyskočiť z postele a vrhnúť sa na ranné úkony, ešte nie, ešte stačí len poslepiacky nahmatať telefón a drobným, no presným pohybom ukazováka potiahnuť správnym smerom. Pretnúť melódiu, zahlásiť vtáčika.

Prvý budík splnil svoj účel, vytiahol ju z nočnej mory a Laura teraz vie, že sa musí udržať v bdelom stave, aby do nej opäť nespada. Keby si nedala pozor a podľahla pokušeniu ešte na chvíľu zaspáť, iba na malú chvíľočku, keby presvedčila samu seba, že je to v poriadku, veď je ešte tma a ona je predsa unavená, viečka by jej oťažievali a už by nebolo cesty späť, znova by bola protagonistkou zlého sna, jeho dej by napredoval k stále horšiemu koncu, a ona by sa z neho možno už nevymotala, vtáčik by ju už nezachránil, vtáčik bol mŕtvy.

Ach!

Rázne rozlepí oči a chvíľu ich drží nasilu otvorené. To by bolo, aby sa jej po tom všetkom dnes ešte snívalo o vtáčích zdochlinách! Vyženie predstavu už nápadne pripomínajúcu sen z mysle, opäť sa natiahne za telefónom a skontroluje čas. 05:25, prešlo desať minút, predsa len asi na chvíľu zadriemala.

O päť minút sa má ozvať neľútostnejší budík bez tichého rozbehu a štebotavých vtáčikov, ten, ktorý dá Laure signál, že je už naozaj čas vstať, inak nestihne ten správny vlak. Posadí sa na posteli a víťazoslávne vypne druhý budík skôr, než stihne za-

čať zvonit'. Dnes jej Halsey nezaspieva: *I, I keep a record of the wreckage of my life, I gotta recognize the weapon in my mind.* Ibaže by si ju pustila cestou do práce, no pesničky, ktoré si raz nastavila ako budík, lebo bola presvedčená, že sa jej tak páčia, že sa jej určite nikdy neopočúvajú, vždy okamžite upadli do nemilosti. Ešte aj keď ich náhodne započula z rádia, na moment sa zhrozila, že zaspala do práce, asociácia s ranným vstávaním jej akéhokoľvek hudobného miláčika okamžite znechutila.

Vstane a pri umývaní zubov myslí na to, že by si do kabelky mala prihodit' pero a zápisník, aby si ďalší z ohavných snov zapísala. Sny ju fascinujú, páčia sa jej ako magické príbehy, odhaľujúce taje jej prežívania aj ako potenciálny materiál do knižky, ktorú možno ešte raz napíše. Na chvíľu jej napadne, že na zápisník určite zase zabudne, na psychoterapiu, kde by sa o sne porozprávala, sa určite nikdy nedokope a knihu teda už nikdy ani náhodou nezvládne napísať, no aj tak sa snaží zápisník udržať v mentálnom zozname vecí, ktoré by nerada nechala doma – nabíjačka na telefón, vstupná kartička do práce, obedárik, zápisník. Zaznamenať si dnešný sen asi nemá zmysel, ale keby nerobila zbytočné veci, ktoré nemajú nijaký zmysel, čím by si vyplnila nekonečné dni?

Náhľivo sa osprchuje horúcou vodou, aby sa nemusela príliš dlho pozerat' na svoje telo a dotýkať sa ho. Aby boli úkony znesiteľnejšie, predstaví si na chvíľu, že ju mydlí a oplachuje niekto iný, niekto, kto ju má trochu radšej, alebo komu sa aspoň nehnuší, no zostane jej z toho príliš smutno, tak radšej zo sprchy rýchlo vyjde. Nabíjačka na telefón, vstupná kartička do práce, obedárik, zápisník, zopakuje si. Trochu sa poutiera a zabalená v osuške prejde do kuchyne, zapne stopky, napustí do najmenšieho hrnca, čo vlastní, trochu vody a do hrnčeka nasype tri lyžičky kávy. Najmenší hrniec, čo vlastní, je stále priveľký a na zalievanie kávy komický, no stále ho používa. Kuchyňa bola doménou jej bývalého manžela a ten si pri odchode vzal džezvu, koľogo aj rýchlovarnú kanvicu – všetky tri veci, ktoré v domácnosti kedysi slúžili na prípravu kávy. Nemohla mu to zazlievať, spomínala si,

že ich kupoval práve on, tak mal na ne plné právo, no to, že si vzal všetky tri, ju pobavilo. Nemohol predsa všetky naraz potrebovať. Keď sa rozhodol zbaliť si ich do jednej, musel sa aspoň trošku potešiť predstave, že jej budú chýbať.

Zaleje tri lyžičky kávy (sedem gramov), postaví hrnček na kuchynskú váhu a pridá do nej presne desať gramov zahusteného nesladeného mlieka. Kupovala ho v obchodnom reťazci, v ktorom nemajú nízkočučné, nechcelo sa jej ísť do ďalších potravín len kvôli mlieku. Lebo je lenivá, len a len preto – času má dosť, priam prebytok, množstvo prázdnych hodín na rozdávanie, ale proste sa jej nechce; tú svoju lenivosť si vytkne vždy, keď mlieko vyberá z chladničky, je to jedna z vlastností, ktoré na sebe nenávidí najviac. Ale pravdou je, že neodtučené mlieko nie je až taká katastrofa, tak si dá namiesto siedmich kalórií trinásť plus káva osem, dokopy dvadsaťjeden za celé raňajky, ktoré v priebehu ranných príprav na odchod do práce vystojí. Zadá raňajky do aplikácie v telefóne a mrkne na stopky. Už stojí sedem minút, kým si nachystá veci, nalíči sa a oblečie, bude to okolo tridsať a káva bude spálená. Aj pančušky sa už naučila obliekať si postojáčky, aby kvôli tomu nemusela stopky zastavovať a znovu spúšťať, aj keď to tak bolo nešikovnejšie.

Prezlečie sa trikrát. Prvá blúzka zdôrazňuje jej abnormálne široké, neženské ramená, ďalšie šaty sú príliš obťahnuté na priveľkom, vypučenom, ochabnutom bruchu, nohavice zase odstavajú na plochom, ovisnutom zadku.

Vyzerala si ako tehotná jaternica, slanina ti prevísala cez gatky... Ani som ťa na tej pláži nespoznal, pozeral som, čo za veľká cudzia tetka v otrasných plavkách to ku mne ide... V tých horizontálnych prúžkoch vyzeráš ešte tučnejšia, ale nie, už sa neprezliekaj, už sa ponáhľame... Kamarát mi gratuloval, že si tehotná... Nejakto sa ti v tej nemocnici zaokrúhľujú líčka, už ti nedonesiem čokoládové tyčinky... Trochu som sa za teba hanbil, ale miloval som ťa, aj takú som ťa miloval...

Pozrie sa na hodinky na telefóne; už sa musí ponáhľať, tak vyženie z hlavy hlas bývalého manžela a v sukni, ktorá odhaľuje len jej bledé, krivé, no už celkom vytrénované a menej rozkysnuté nohy, vyrazí. Vo výťahu vypne stopky a pripraví si aplikáciu na meranie chôdze, vyjde z domovej brány a stlačí štart. Po ťažká v ruke tašku s notebookom, zdá sa jej akási ľahká, nie taká ľahká, že by bola úplne prázdna, to nie, no predsa len akási podozrivo priľahká; radšej ju pootvorí a nahliadne, či je pracovný notebook naozaj v nej, či ho nezabudla doma, alebo či si omylom nezbalila súkromný, ktorý je trochu ľahší. Pootvorí zips, uf, správny notebook je s ňou v taške, ten, čo mal zostať doma, tam aj zostal. Na zastávku dobehne v poslednej chvíli a nastupujúc do autobusu, aplikáciu vypína. Mala by zostať stáť a opäť spustiť stopky, no voľné dvojsedadlo je príliš lákavé. A musí sa predsa zložiť, aby si mohla cez stránku železničnej spoločnosti kúpiť lístok na vlak. Zaženie výčítky, že sa len vyhovára a opäť je lenivá, lenivá a pohodlná ako vždy, zhodí na jedno voľné sedadlo kabelku a tašku s notebookom, na vedľajšie sa usadí. Všimne si, že špičky na chodidlách jej smerujú k sebe, a rýchlo ich narovná.

Nesed' tak, je to otrasné! Akože prečo? Pretože to je otrasné!

Zahanbí sa za seba ako malé dieťa, ktoré rodičia vyhrešia za neslušné správanie. Ešte aj sedí trápne, a to dokáže málokto! Takmer jej odľahne, keď sa na najbližšej zastávke autobus zaplní a ona prepustí miesto na sedenie staršiemu pánovi s paličkou. Lístok má už kúpený, tak môže stáť. V dni, keď dochádza do práce a nemá čas cvičiť, je každá minútá kalória dobrá.

Nepúšťaj ho, čo si?! Ved' si žena, nikto nevie, že nie si tehotná!

Musí si ten hlas vyhnať z hlavy! To tá nočná mora, pripomenula jej ho.

Keď vystúpi pred Hlavnou stanicou z autobusu, popícha, no nie je to nič strašné, a vlak jej ide až o vyše dvadsať minút. Pustí si hudbu a svižnou chôdzou sa vyberie smerom od stanice, keď

sa priblíži ku križovatke, obráti sa a pochoduje zase späť, tam a späť, a usiluje sa ignorovať bezdomovcov, ktorí si ju nechápavo obzerajú. Za dvadsať minút chôdze, ktoré by zbytočne postávala či posedávala na stanici, rýchlosťou 5,5 kilometra za hodinu spáli tak osemdesiat kalórií. Keď priráta dvanásťminútovú chôdzu z cieľovej stanice do kancelárie, má už vlastne vopred spálené kalórie obeda, malú porciu kuracích pŕs napríklad so šalátom a zero-calorie Caesar dresingom – až dotedy sa bude pohybovať v mínusových, bezpečných, upokojujúcich hodnotách. Po prechádzke sa usadí v už pristavenom vlaku, na voľné sedadlo vedľa seba zhodí kabelku a tašku s notebookom. Skontroluje, či jej špičky chodidiel náhodou nesmerujú k sebe, a následne sa za to sama na seba nahnevá. Na chvíľu si ich tak úmyselne položí a skúma, čo je na tom také otrasné, také trápne, že ju musel napomenúť, no na nič neprichádza. Poobzerá sa po spolucestujúcich, na ktorých dovidí, no nikomu z nich nesmerujú špičky k sebe. Možno mal teda predsa len pravdu a naozaj práve jej poloha chodidiel na prvý pohľad všetkým prezrádzala, že je trápna, otrasná, detinská. Radšej si prehodí jednu nohu cez druhú, aby sedela, ako sa patrí, poriadne, normálne, no neprestáva pochybovať, či sa jej to naozaj darí. Cíti sa ako mimozemšťan, ktorý sa usiluje predstierať, že patrí medzi ľudí, no vždy ho čosi prezrádza. Zrádza. Vždy je na ňom čosi čudné.

Vyberie z tašky zápisník a loví v kabelke, kým sa jej nepodarí vytiahnuť pero. Otvorí zápisník na prázdnej strane, poznačí si dátum. Zhlboka sa nadýchne, no má pocit, akoby jej pľúca namiesto vzduchu naplnilo olovo. Roztrasie sa a predtým, než začne písať prvú vetu, sa rozhlíadne okolo seba. Nikto si ju nevšima. Nikto jej nestojí za chrbtom a nechystá sa lúštiť jej škrapis, nikto jej nečíta myšlienky.

„Ležím v posteli, keď ma prebudí šramot vo vedľajšej izbe. Preľaknem sa. Čo to môže byť? Chvíľu si nahováram, že je to prievan, no zvuky skôr pripomínajú ľudskú činnosť, kroky, otváranie a zatváranie dvierok na skrinkách, šuchot igelitových vrecúšok. Chvíľu dúfam, že sú to zloději, no už tuším, že je to

Gregor. Nakukne do dverí spálne akoby nič. Chcem sa rozkričať, čo tu robí, čo si to dovoľuje, to sa sem vlámal?! Som vydesená, mám sa vyhrážať políciou? Nemá tu čo robiť, ako sa sem vlastne dostal? Dvere boli zatvorené, zamknuté, zamknuté všetkými tromi spôsobmi, ktorými sa dajú zamknúť, uist'ujem sa.“

I, I keep a record of the wreckage of my life, ozve sa z kabelky, asi omylom nastavila ešte nejaký ďalší budík, *wreckage of my life*, ozýva sa znova a znova, zašmátra v kabelke, no telefón nevie za nič na svete vyloviť, *wreckage of my life*, *wreckage of my life*, hlasitosť sa stupňuje, obzerá sa okolo seba, či nezbudila neprimeranú pozornosť, zdá sa jej, že pesničku už počuť hádam na celý vozeň, *weapon in my mind*, *weapon in my mind*, ruku už mám v kabelke po rameno a mobil nikde, nerozumiem tomu, kabelka predsa ani nie je taká hlboká, napokon sa mi zdá, že som predsa len uchopila zdroj hluku, nezdá sa mi však, že je to telefón, vyťahujem vibrujúcu vec a vidím, že je to budík, naozajstný budík, klasický ručičkový budík s dvojicou zvončekov na vrchu, medzi nimi kmitá srdiečko, no nevydáva crnčavý zvuk, ale spieva, spieva stále dokola *wreckage of my life a weapon in my mind*, hlasnejšie a hlasnejšie, neviem budík vypnúť, nepamätám si, ako sa taký budík vypína, najradšej by som ho vyhodila z okna, ale okná na vlaku sa nedajú otvoriť, *weapon in my mind*, *wreckage of my life*, prečo ten budík musí tak strašne revať, určite sa na mňa už všetci pozerajú, porozhliadnem sa, no nie, nikto sa na mňa nepozera, len ja sa na seba pozerám, okno sa nedá otvoriť, tak musím nájsť nejaké dvere.

Dvere sú zatvorené, zamknuté, zamknuté, uist'ujem sa, neuist'ujem, snažím sa ich otvoriť, snažím sa dostať von, nie von, snažím sa dostať na vécko, nie som doma, som vo vlaku, kroky, otváranie a zatváranie dvierok, šuchot igelitových vrecúšok, nie, nie šuchot vrecúšok, ale rytmické zvuky vlaku, natriasanie na koľajniciach, nie, vlak sa nenatriasa, trasiem sa ja, lebo neviem otvoriť tie dvere, lebo dvere sú zamknuté všetkými tromi možnými spôsobmi, ktorými sa dajú zabezpečiť, ale nie tie vo vlaku, zamkla som dvere doma, vlastne ja som ich nezamkla, zamkla

ich... zamkla ich, neviem, kto bola tá žena, tá žena som musela byť ja, ona bola ja, veď kto iný by u mňa zamykal dvere a behal ich kontrolovať z postele, kto iný by sa bál, ešte stále bál, môjho bývalého muža, ale teraz nie som u mňa, teraz som vo vlaku, vo vlaku, kde majú byť dvere na kupé odomknuté, vždy odomknuté, aby som sa mohla dostať na to vécko, ale vlak sa nenatriasa, iba ja sa trasiem, vlak nehrkoce, nehýbe sa, vlak stojí, takže musí stáť v Trnave, už musíme byť na mieste, takže sa nesnažím dostať na vécko, ale von, musím ísť von, musím vystúpiť, lebo sa prevezím, nemôžem sa previezť, lebo by som meškala do práce, snažím sa stisnúť kľučku na dverách, ale na dverách vo vlaku predsa kľučka nie je, na dverách vo vlaku je tlačidlo, čo to teda stískam v ruke, ak nie kľučku, v ruke držím tašku s notebookom, mala by to byť taška s notebookom, ale neviem, či je v nej notebook, teraz nie je príľahká, je akási ťažká, je strašne ťažká, ale tú ťažobu necítim, lebo tašku nenesiem, nie je to taška, je to kufor, nenesiem ho, ťahám ho za sebou na kolieskach, stískam držadlo, nestískam kľučku na dverách, ale tú kľučku stisnúť musím, aby som sa dostala von, ale je zamknuté, aby sa nikto nedostal dnu, a nie je tu kľučka, je to tlačidlo, tlačidlo vo vlaku, nie kľučka doma, a ten kufor je ťažký, tak kde mám teda tašku s notebookom, s ktorým musím vystúpiť a ísť do práce, a kabelku, skontrolujem, či mám kabelku, či v nej mám nabíjačku na telefón, vstupnú kartičku do práce, obedárík a zápisník, ale hlavne telefón a kľúče od bytu a peňaženku, či mám tú kabelku, či mi visí na pleci, nie, nevisí, mám len ten kufor, musím nájsť kabelku a tašku s notebookom, vrátiť sa na svoje miesto, ale svoje miesto neviem nájsť, moje miesto už nie je, už sú len tie dvere a tlačidlo a kufor a musím vystúpiť a dvere sa otvárajú, konečne ma vypustia von a mne odľahne, dostanem sa predsa len načas do práce, dostanem alebo nedostanem, nedostanem, lebo nemám vstupnú kartičku, nemám ju zabalenú v kabelke, nemám kabelku, zabalila som si kufor, teraz si spomínam, že som ho balila, že som balila, že balím kufor, veľký kufor, najväčší, čo mi požičala mama, zbalili sme sa doň dvaja na dovolenku pri mori, požičala mi ho mama, lebo ja som mala len menší, požičala mi ho a ja som jej ho nevrátila, mala by som jej ho vrátiť, keď prídem do roboty, ozvem sa

jej, ale keď prídem do roboty, nedostanem sa tam, lebo nemám vstupnú kartičku, a neozvem sa mame, lebo nemám mobilný telefón, telefón som balila do kabelky, ale ja nemám kabelku, mám len kufor, nebalila som telefón do kabelky, lebo kabelku som nebalila, balila som kufor, prečo som balila kufor, čo som balila do kufra, mala som baliť kabelku, nabíjačku na telefón, vstupnú kartičku, obedárík, zápisník, ale ja som nebalila kabelku, balila som kufor a doň som balila hodiny, hodiny, hodiny, preto je taký ťažký, boli to ťažké hodiny, veľa, veľa, veľa ťažkých hodín, ale s tým už nič nespravím, proste mám ťažký kufor s ťažkými hodinami namiesto kabelky, aj tak musím vystúpiť, dostať sa z vlaku skôr, než sa ďalej pohne, musím vystúpiť v Trnave, inak by som sa previezla do Leopoldova, do Leopoldova sa chodí za trest, vystupujem, ťahám so sebou tie hodiny, ide mi to ťažko, načo ich so sebou vláčim, vystúpila som v poslednej chvíli, v poslednej chvíli som unikla, z Leopoldova by som už neunikla, zoskakujem zo schodíkov vlaku na pevnú zem, kufor skladám za sebou, hľadím naň, kedy som balila kufor, prečo som ho balila, čo som balila do kufra, aha, tie hodiny, balím sa do práce, no nebalím sa do práce, čosi sa mi snívalo a ja som vstala a zložila z vysokej poličky v šatníku mamin kufor, rozložila ho na posteli, bolo strašne dôležité nachystať ten kufor, musela som zbaliť tie hodiny, všetky tie hodiny, na nijaké nezabudnúť, všetky hodiny museli ísť so mnou, nesmela som zabudnúť ani na jedny hodiny, ani neviem, kde sa všetky vzali, jedny som mala v knižnici, daliovské hodiny s roztečeným ciferníkom, jedny v polici, starožitné hodiny s francúzskym nápisom Cheval Noir, digitálny budík s červenými hranatými číslami, hodiny s teplomerom riadené z Frankfurtu, náramkové hodinky, moje hodiny, tvoje hodiny, cudzie hodiny, hodiny, ktoré mám, hodiny, ktoré neviem nájsť, zmizli, zmiznuté hodiny, ale ja ich predsa musím nájsť, musím zabalíť všetky hodiny, cukríkové hodiny od starej mamy, na ktorých sa zastavil čas, farebné plastické hodinky s psou hlavou na ciferníku, psíkovi sa točia oči, keď potrasiem zápästím, aj na tých už zastal čas, športové hodinky Garmin, ktoré by som chcela, nemám ich, no aj tak ich balím do kufra, presýpacie hodiny zo sauny, nástenné hodiny, slnečné hodiny, vreckové hodiny kráľika

z Alice, už je veľmi neskoro, pánske hodinky, dámske hodinky, detské hodinky, kukučkové hodiny, kufor je už úplne plný hodín, ale zároveň dost' prázdny na to, aby sa doň zmestili ďalšie a ďalšie hodiny, hodiny s obrázkom písacieho stroja a abecedou namiesto čísiel, hodiny, ktoré som si vygooglila, hodiny, ktoré som si vymyslela, hodiny, ktoré som mala, hodiny, ktoré mám, hodiny, ktoré sa mi prisnili, kufor plný hodín ledva zatváram, musím ho prisadnúť a z celej sily zatiahnuť zips, zlomím si necht, nezlomím, ani len červený lak odtieňu Hot Kiss sa mi neodlúpil, ale bolí ma to, musel sa mi predsa len zlomiť, asi hneď zase narástol, beriem kufor, ponáhl'am sa, neponáhl'am sa do práce, ponáhl'am sa na vlak, ale nie do Trnavy, nie do Leopoldova, kam to vlastne idem, sú tam nápisy, je tam napísané, kde to som, sú to zhluky písmen, ani nie písmen, ale akýchsi znakov, ktoré nič neznamenajú, vyzerajú ako chrobáčky, ale je to po francúzsky, zrazu viem, že je to po francúzsky, aha, už som vystúpila v meste s francúzskymi nápismi, prizriem sa bližšie, sú to slovenské slová s mäkčňami a dlžňami, ale ja aj tak viem, že je to po francúzsky, viem, že som v tom malom francúzskom meste, kam som chcela odísť, aspoň na chvíľu odísť, nie, nie na chvíľu, chcela som tam úplne zmiznúť; po mačacích hlavách vlečiem kufor, nadskakuje, hodiny nadskakujú, ručičky a čísla poskakujú hore, dolu, dopredu, dozadu, mesto je prázdne, potrebujem sa niekam dostať, potrebujem sa niekoho opýtať, kadiaľ ísť, ale nikoho nevidím, vidím iba uličky a vodné kanály lemované starými domami s pestrými fasádami, vidím reštaurácie, kaviarne a pekárne, vidím fontánu zdobenú sochou, podídem bližšie a zisťujem, že som sa mylila, nie je to socha, postava sa pohla, je to človek, rozbúcha sa mi srdce, je to muž, roztrasiem sa, je to on, vyschne mi v hrdle, je to môj bývalý muž, sú to jeho tenké lýtka trčiace z trojštvrťových nohavíc, je to jeho oranžové tričko a jeho opálená plešinka, ale nie, obráti sa ku mne a spoznávam môjho otca, zdvihne ruku a kamsi ukazuje, ukazuje mi, kam mám ísť, ukazuje na cestu, ktorá sa mi nepáči, chcem sa ohradiť, no keď sa obzriem, vidím opäť iba sochu, asi sa mi to zdalo, možno to nebol otec, no aj tak musím ísť cestou, ktorú mi ukázal, inú cestu nepoznám, tak hrkocem kufrom po mačacích hlavách, ale už nepoču-